

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:13	20:27	19:27	תל אביב
21:17	20:30	19:25	ירושלים
21:15	20:28	19:28	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

שכר השומר על עיניו

פסוק מדברי הנביא המספר לנו כמה שכר מחכה למי ששומר על עיניו

השכמת הבוקר

פרשת השבוע הנוכחי, מאפשרת לנו להבין את אחת המעלות היתירות של עם ישראל. על כרחו, הוכרח בלעם לברך ולשבח, תחת כוונתו המקורית לקללו ולהוקיע. הקדוש ברוך הוא שם את הדברים בפיו, אך מתוכם נוכל ללמוד על אחת המעלות הייחודיות ביותר, בהן זכה עם ישראל.

ה'ן עם כלביא יקום', קורא בלעם בהתפעלות. הרי הרצון להמשיך לישון ולקום בעצלתיים ברגע האחרון, נטוע בנפש בני האנוש מלידה. הכי מפתה זה לפתוח את העיניים, להביט בשעון, ו... למשוך את השמיכה בחזרה, לעצום שוב את העיניים ולהפליג אל החלום...

אבל עם ישראל יש לו משהו ייחודי. עם ישראל מיוחד גם בכך שהוא רואה את הבוקר, ומקפץ בשמחה מהמיטה. עם ישראל יש לו יכולת ורצון להתגבר על העצלות, לראות את ההזדמנויות, המצוות והחיים החדשים שטומן בחובו היום החדש הנפתח עתה, והוא שש ושמה לקראתו, מקדם את פניו בחדווה!

לא מדובר במעלה פשוטה, כלל וכלל לא. יש משהו מאוד קשה בלקפוץ מהמיטה מיד בבוקר. העצלות והעייפות, התירוצים והכבדות חוברים להם יחדיו, כדי להשאיר אותנו עוד חמש דקות במיטה. מחד גיסא, כולנו אנשים עסוקים, בקושי מספיקים לעלות על יצועינו שעה אחרי השעה המתוכננת... מאידך גיסא, לקום מוקדם, לפתוח את השעות הראשונות הללו בשלווה, בשמחה, בתחושה טובה ובניצול הזמן כראוי – זה בהחלט משהו שאנחנו שואפים אליו מאוד...

ושלח אותם לבנו רבי מאיר, הוא אמר להם לכו כאן וכאן, ומצאו אותו. שורש כל הקדושה והטהרה בעיניים, יותר משאר איברים, לכן מרומים ישכון, ואם לאו, נופל וגלוי עיניים.

כל הברכות האלו, איזה שמחה! ולעומת זאת, העבירה מביאה עצבות, כמה עשרות פונים אלי ואומרים לי אני בדכאון, לעומתם ברוך יאמר "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה", אבל רשעים מלאי חרטות. איזהו גיבור הכובש את יצרו, איזה שמחת חיים ואושר, רואים שכניה על פניו, הוא מאיר ועיניו זורחות. כמה נחת יהיה לך! באים לכאן חילונים ומספרים על בתים שמתרסקים, על חיים שנהרסים, על חלומות מנופצים, ועל עתיד שחור. חורבן עולם! והתורה הקדושה, דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום."

אומרת התורה על יוסף הצדיק: "בן פורת יוסף בן פרוץ עלי עין, בנות צעדה עלי שור" היו הבנות זורקות עליו תכשיטים כדי לראות מלך ביפיו, אבל יוסף הצדיק שומר על עיניו. אמר הכתוב "וינת בגדו בידה וינס ויצא החוצה", יוסף היה מסלסל בשער, אמר הקב"ה אני מגרה בו את הדוב, ואותו דוב תופס את יוסף, והוא נמלט ומשאיר בגדו בידה. ומקשה מון הגר"ח שמואלביץ זיע"א, הלא ידענו היטב את כחם של בני יעקב אבינו, של השבטים הקדושים, שניים מהם החריבו את שכם, ואיימו להרוס את מצרים. מדוע הוא בורח ומשאיר את בגדו אצלה שתוכל להוציא עליו דיבה. עונה רבי חיים, **עבירה זה אש, מאש בורחים!** לא משחקים באש, לכן ויעזב בגדו בידה.

כשיצאו עם ישראל ממצרים לקחו את ארונו של יוסף, כשהגיעו לים סוף הים לא רצה להפתח, כמו שכתוב בתהילים: 'הים ראה ויננס' - מה ראה? אומרים חז"ל ראה ארונו של יוסף, ומה אמר הים, **הוא נס מעבירה אני נס מפניו**. מכל הצדיקים רק הוא זכה לכינוי "יוסף הצדיק" כי היה לפניו ניסיון כזה ועמד בו. שבת שלום!

אומר הנביא ישעיה: ועוצם עיניו מראות ברע – מרומים ישכון, מצודות סלעים משגבו, לחמו נתן, מימיו נאמנים, מלך ביפיו תחזינה עיניך, תראינה ארץ מרחקים וכו'."

נבאר דברי הנביא. **ועוצם עיניו מראות ברע**, מי ששומר על עיניו ולא מסתכל במקומות האסורים או על דברים טמאים, **מרומים ישכון** – מצליח בכל אשר יפנה, כמו יוסף הצדיק שעליו נאמר בן פורת עלי עין, וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו! מרומים ישכון, מי שמקדש את עיניו, גופו פה אבל באמת הוא שוכן במרומים, הנשמה שלו רואה הנעשה בעולמות העליונים. מטיילת בעליונים. **מצודות סלעים משגבו** - הוא יושב איתן ושמ בסלע קינו. **לחמו נתן** - פרנסתו מזומנת לו. **מימיו נאמנים** - מפרש"י שיש לו נחת מהילדים שלו, הולכים בדרכו של בורא עולם. **מלך ביפיו תחזינה עיניך** - יזכה לראות את מלך המשיח, מלך המשיח "והריחו בירתה ה'" אי אפשר לתאר את גדלות של המשיח, מי שאין לו עיניים קדושות לא יוכל לראות את המשיח. **תראינה ארץ מרחקים** - יהיה לו עיניים רוחניות הרואות רחוק. כל אבר יש לו כנגדו אבר רוחני, יש עיניים רוחניות כנגד העיניים הגשמיות, כך מבואר בספרי הקבלה. מי שעוצם עיניו מראות ברע מקדש את עיניו הרוחניות. הנה רבי מתיא בן חרש כל ימיו שמר על עיניו, וזיו פניו כפני חמה, שרף את עיניו הגשמיות, כי עם כל הקדושה שלו פחד "שמא" יחטא ושרף את העיניים שלו. אבל מי שעינו פגומות, מי שרואה סרטי תועבה, הוא כמו מת בשמים! סומא נחשב כמת! עדיף לו לשרוף את עיניו הגשמיות מלשרוף את עיניו הרוחניות. **השומר את עיניו זוכה לראות מסוף העולם ועד סופו**.

מסופר על רבי זושא מאניפולי, זיע"א, אחיו של רבי אלימלך זיע"א. שבאה לפניו אשה ובכתה שזה חמש עשרה שנה שהיא עגונה ואינה יודעת היכן בעלה. רבי זושא לקח את האתרוג שלו הסתכל בו, אמר לה, בעלך נמצא בצרפת ברחוב פלוני בית מספר פלוני. שאלה אותו היכן זה כתוב באתרוג, אמר לה, האתרוג כנגד כדור הארץ, מי שעינו קדושות רואה את זה. היה ילד אחד שאבד בחו"ל, והלכו לבבא סאלי,

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

הסוד של הכפתורים

אפשר להישאר אדיש מולו. כשרואים עלם חמודות צעיר שכל שאיפות חייו מסתכמות בכמה טיפות נפט למאור בשעות הלפנות בוקר - אי אפשר להישאר אדיש...

'ראה נא יקירי', אמרתי לו, 'אני רואה שכל כך חשוב לך הלימוד לפנות בוקר, ושאתה רואה בו את שיא יומך. אני רוצה להציע לך עסקה מפתה - אני זקוק נואשות לחמשה כפתורים, ומדבריך אני מבין כי קיים מחסור בכפתורים בעת הזאת. אך אם תעשה מאמץ עליון ותשיג לי חמשה כפתורים בזריזות, אני מבטיחך לרכוש אותם במחיר גבוה במיוחד, כזה שיספיק לך ליותר משבוע של נפט!'

עיניו של הנער אורו. שבוע שלם שלא יצטרך לבקש מאביו כפתורים, ולא יצטרך ללכת לנסות למוכרם בשער שכם, פשוט ביד ומיד - דמי יותר משבוע של עלות הנפט. אך מה עושים עכשיו, הרי כפתורים אין?

הנער הרבה קמעא, ולפתע - זיק ניצת בעיניו. 'חכה כאן כמה דקות', אמר לי בקצרה, ויצא...

לא חלפו אלא שתי דקות, ומשה חזר אליי, ובידיו - חמשה כפתורים. 'בבקשה', הושיט אותם בחיוך, 'הנה הכפתורים, ועתה, תן לי את הממון המובטח בניגם, יותר משבוע של אספקת נפט!'

הבטתי בו בתדהמה. 'אני לא מבין', אמרתי לו בתמיהה, 'כיצד זה יתכן? אך לפני שעה קלה, בכית מורות כי אין לך כמה כפתורים בודדים למכור כמדי ערב, ועתה - תוך רגע קט הגעת הנה, וחמישה כפתורים בידך. מהיכן?'

הנער משך בתפניו, לא רצה לגלות את סודו. אבל אני התעקשתי, ובעודי בחוץ אותו מלמעלה למטה, גיליתי את כל הסוד: חליפתו של הנער הייתה נטולת כפתורים!

'תגידי', פניתי אליו, 'האם גם כששוחחנו מקודם היית בחליפה ללא כפתורים? כי נראה לי משהו השתנה בחליפתך, נראה שכל הכפתורים נשרו ממנה לפתע...'

משה חיך, כמי שנתפס בקלקלתו. אכן נודע הדבר, הוא פשוט לא היה יכול להפסיד עסקה כה טובה, ומיהר לתלוש את כפתורי חליפתו, כדי להשיג יכולת להשכים קום לפנות בוקר - - -

האב - הסב הישיר מבטו לצלחת המוכספת, ונגע בעדינות בכפתורים שנחו בה. 'את הכפתורים האלה רכשתי בהון עתק באותם ימים, לפני כמה עשרות שנים. אלו כפתורים של מסירות נפש להשכמת הבוקר, אלה כפתורים שנתלשו מהחליפה ככוונה, כדי לזכות למעלת השכמת הבוקר. הם כל כך יקרים לי, שהחלטתי לשים אותם בוטרינה, למען אזכור כל חיי את מה שראיתי באותו בחור גיבור רוח.'

הוא נשם עמוקות, והרים את קולו: 'שעות השכמת הבוקר חשובות כל כך, קריטיות לכל היום. השעות האלה מקרינות על כל היום, קובעות אם יהיה איכותי, אם יהיה טוב, אם יהיה יום מוצלח ופורח. בכל פעם שאני רואה את הכפתורים, אני נזכר בנער הצעיר, בברך בעיניו, בשמחה שלו, בניצוץ שבער בו, בלהט החוק שלו - כמה החדיר בי שלהשכים קום זה כה חשוב ויקר, ברמה ששווה וכדאי לתלוש בגלל זה את כפתורי החליפה, ולהישאר בחליפה נטולת כפתורים!'

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי
כנסו לאתרנו: <http://Rabenu.com>

בקיומי. הנחתי יד רכה על כתפו ושאלתי ברכות: 'צדיק, כמה אתה בוכה?'

הנער הרים אלי עיניים דומעות ולכתחילה משך בכתפיו כאומר: 'מה לך ולכאב לבי המכביד כל כך?' רק כשהבטתי לו כי אעשה הכל לסייע לו, התרצה הנער וסיפר את אשר על לבו:

'שמי משה, ואני בנו של זאב, סוחר הסדקית. אתה בוודאי מנחש, כי עקב דוחק הפרנסה בימים טרופים אלה, גם אני נאלץ לחפש לעצמי עבודה מדי יום, כדי לסייע באחזקת העול הכספי של המשפחה. אך עם זאת, אני מקפיד מאוד לקום בשעת בוקר מוקדמת, ללמוד משהו, להתכונן לתפילה ולהתפלל כראוי, להתחיל את היום באוירה חיובית ואיכותית...'

הנער נשא עיניו לנקודת אופק רחוקה, הפסיק קלות והמשיך בסיפורו: 'כידוע לך, זרם החשמל אינו מצוי ברוב הבתים, וכך גם בביתי. אפילו נפט להדלקת העששית, הינו מוצר שנמכר במשורה. כדי שאוכל להשכים קום מדי בוקר כאשר עדיין חשוך - אבי נוהג להפניק לי מדי יום ארבעה כפתורים, אותם אוכל למכור בשוק ולהשיג כמה פרוטות לרכישת נפט לעששית.'

למעשה, סיכם הנער, 'סדר יומי מתחיל ביום שלפני, בעת קבלת הכפתורים. תחילה אני אורז את הכפתורים בהירות כמו ילדומים של ממש, אחר כך הולך לשוק בשער שכם למוכרם לעוברים ושבים, ובשעת ערב אני יוצא ורוכש את הנפט. וכך - עם השכמת הבוקר, אני מעלה את האור בעששית הישנה, לאורה אני מסתדר עד שעת הנץ החמה... ההסדר הזה נמשך כבר תקופה ארוכה, ובזכותו יש טעם איכותי רוחני לחיי...'

'ומה רע בכך?' שאלתי בסקרנות. 'זה לא רע, זה מצויני!', אמר משה הצעיר, 'לא יכול להיות יותר טוב מזה. אבל היום, כשבאתי אליו לקחת את הכפתורים ללימוד מחר, הוא חויפס וחויפס במדפים ובארונות, הפך את המגירות ובדק על השולחנות, אבל לא מצא אף כפתור אחד לרפואה! - - -'

אמר הנער, ופרץ בבכי מר: 'אתה יודע מה זה אומר? זה אומר שאין לי כפתורים, ואם אין לי כפתורים - אין נפט, ואם אין נפט - אין לי אפשרות לקום מחר מוקדם בבוקר, כי לא אוכל להסתדר בחושך!'

הנער נשם עמוקות והמשיך: 'אתה מבין איזה יום הולך להיות לי מחר? כשאני קם בבוקר מוקדם - אני מפרק את המכשול הראשון שלי על הבוקר, וכל היום אני באוירה של עשייה וסיפוק. השעות האלה בבוקר, כשהעולם נקי וטרף, טהור וזך, ואני יכול להתחיל את היום ברוגע לפני המרוץ של כל היום - הן נותנות לי את הטעם בחיים, הן מקרינות על כל היום שלי, בזכותן אני מרגיש שולט על היצרים שלי כל היום כולו, ולא נגרר ונסחף בעקבותיהם...'

'אבל עכשיו, אין לי את הכפתורים. אם אין לי את הכפתורים, אין לי את הסיבה לקום מוקדם בבוקר, אני בכלל לא רוצה לדמיין איזה יום יהיה לי מחר, עדיף לא לחשוב על זה...'

הבטתי בנער - סיפר האב - וחמלתי עליו כל כך. נער צעיר, שפסגת שאיפותיו וחלומותיו הינה להצליח להשכים קום, אך גם המעט הזה נמנע ממנו. היה משהו בלבו הקרוע ובעוקתו היוצאת מן הלב, שפשוט לא היה

השבוע סיפר לי ידיד יקר את הסיפור הבא, המוכר לו מביית הוריו (הסיפור אמיתי בהחלט, אך איננו יכולים לפרסם פרטים מדויקים): בביתו של אביו, עמדה בוטרינה צלחת כסופה, ובתוכה נחו בשלווה חמישה כפתורים עגולים. איש לא ידע מה סיפורם של הכפתורים היקרים הללו, אשר הורדו מדי ערב פסח, נוערו מאבק, ושבו לשכון כבוד במרכז הוטרניה, בין כלי הכסף ההדורים...'

לימים, בשיחת סלון עם בני משפחתו, עלה נושא השכמת הבוקר על השולחן. בני המשפחה שוחחו על השעות היקרות הללו, על הקושי לשמור עליהן בעקביות, ועל העונג הצרוף והאושר המזווק בקימה מוקדמת, לימוד לפני התפילה, ותפילה רגועה ושמחה...

ואז, פתח אבי המשפחה וביקש: 'הביאו נא לי את צלחת הכפתורים מהוטרניה... הנוכחים היו בהלם. אבא - סבא מעולם לא דיבר על הצלחת הזו, הם כלל לא ידעו אם הכפתורים הם מזכרת מהעבר או תזכורת לעתיד. לפתע, ללא הודעה מוקדמת, הוא מבקש את צלחת הכפתורים, משמע - עתה הוא הולך לפתור את החידה הסתומה!'

'אכן כן', פתח האב בקול נרגש, 'אתם מביטים כבר שנים בצלחת ובכפתורים, ואינכם יודעים מה הם ומה תפקידם. דעו נא ילדי...! הוא מחה דמעה סוררת, והחל לספר:

היה זה לפני קרוב למאה שנים. היישוב היהודי בארץ ישראל החל לקרום עור וגידים, לאט לאט, בזה אחר זה, עלו ובאו בשערי ארץ הקודש אלפי יהודים מארצות הגולה.

המצב הכלכלי בארץ ישראל היה בכי רע. חיי רעב, עוני ודוחק נגזרו על העולים ארצה, באין חיי מסחר פעילים, מוצרי מזון בודדים, וסביבת תעסוקה כמעט לא קיימת. בקושי רב התפרנסו תושבי ארץ ישראל, נאבקים על פרוסת הלחם ומודים על הזכות שנפלה בחלקם, ליישב את ארץ ישראל אחרי קרוב לאלפיים שנות גלות.

בין העולים ארצה, נמנה יהודי יקר בשם ר' זאב. ר' זאב הותיר מאחוריו בפולין עסקי מסחר מפותחים, ועלה ארצה עם צרור קטן ובו כסף מוזמן לתקופת השהייה הראשונית בארץ. כשגילה את מצב הכלכלה הקשה, החליט להקדיש חלק ניכר מצרור כספו לפתיחת עסק קטן, שמכר מוצרי סדקית, מחטים, כפתורים, סיכות וכיוצא באלה, מתוך תקווה להתפרנס מבית העסק שהקים.

נקל לתאר, כי לקוחות רבים לא היו לחנות הסדקית, תושבי ירושלים העניים לא תמיד יכלו להרשות לעצמם כפתור חדש תחת זה שנשבר, וגם לא תמיד היה בידיהם מסיפוק ממון לתפור את השרוול הקרוע. גם אספקת הסחורה היתה לקויה, כי הסוחרים הערבים לא מיהרו לסגור עסקים עם הסוחרים היהודים, שאין לדעת אם יוכלו לשלם במועד בנין הסחורה...'

ערב אחד נכנסתי - כך סיפר האב - לבית הכנסת בירושלים, וגיליתי נער צעיר יושב בירכתי בית הכנסת, מליש פניו בידיו ובוכה בכי תמרורים. הבטתי בנער הבוכה שעה ארוכה, ותמייתיה הלכה וגברה - מיהו הנער האלמוני, מדוע הוא בוכה כך, וכיצד יתכן שהוא בוכה כבר שעה כה ארוכה אך אינו נרגע?

התקרבותי אל הנער, שעקב סערת רגשותיו כלל לא חש

פרשת שבוע

הרב משה דיין

לאן תרצה ללכת?

במדרש רבה (פרשת שמייני) מובא מעשה באדם שהיה אוהב לשתות יין עד כדי כך שכבר לא היה לו כסף לקנות יין והיה מוכר כלי ביתו וקונה בכסף יין. אמרו בניו זה אינו מניח לנו כלום, וקצו ממנו כי טוב מותו מחייו כי הוא שכור כל ימיו. פעם אחת החליטו ללמדו לקח כשהיה ישן בכשרותו הוציאוהו והניחוהו בבית הקברות במערה חוץ לעיר. עברו מוכרי יין ושמעו קול צווחה גדולה בעיר אמרו נפרוק החמורים בתוך המערה הזאת ונכנס לבדינו שמא יש איזה מלחמה בין אנשי העיר. הכניסו חמוריהם לתוך המערה ופרקו הנודות מגמליהם והניחו הנודות בקרקע המערה והם נכנסו לעיר. לבנתיים התעורר אותו האיש ופקח עיניו מעט וראה נוד אחד יין נתונה למעלה מראשו מה עשה התיר קשר הנוד ונתן הנוד תוך פיו ושתה ממנו כשהוא שוכב, ונשאר ראש הנוד בתוך פיו ונרדם, ואלו החמורים כשחזרו למערה ונטלו נודות היין עם חמוריהם כשראו הנוד הזה בתוך פיו של אותו שיכור נמאס הנוד בעיניהם ולא לקחו אותו ונשאר בפיו. ואחר שלושה ימים אמרו בניו וכי אין אנחנו הולכים לראות מה נעשה באבינו? והלכו לשם ומצאוהו שוכב והנוד בפיו. אמרו גם כאן לא עזב בוראך והמציא לך יין שתשתה ממנו. והואיל ומהשמים סייעוך אין לנו לעשות לך הרחקה מהיין, ועשו ביניהם סדר שכל אחד מהם ישקנו יום אחד. ע"כ המדרש.

המדרש מלמדנו 'בדרך שהאדם רוצה ללכת מהשמים מסייעים אותו'. האדם הזה בחר לעצמו להיות שיכור, עם כל המשתמע מכך, גם כשאר הנחווה בניו במקום שלא מצוי שם יין, מהשמים הוליו לו את היין לתוך הפה ממש. ואז גם בניו הגיעו למסקנא זו, וכך נהגו עימו עד סוף ימיו. וזה ממש בדרך שרוצה לילך בה מוליכין אותו.

יסוד זה למדנו גם בפרשה, בלעם מאוד רצה ללכת עם שרי מואב, וחיפש דרכים איך להוציא מהקב"ה רשות ללכת, אולם מהשמים חסו עליו, ולא נתנו לו ללכת בקלות, ושלחו לו מלאך שלוש פעמים שימנע ממנו את ההליכה, אבל העקשנות שלו ללכת, לא היה לה מעצורים. וכאשר הוא 'נלחם' ללכת, נתנו לו ללכת 'בדרך שהאדם רוצה מוליכין אותו'. והוא ממש הגיע לתכלית ההפוכה מרצונו, הוא בקש כבוד וקיבל בושות, ביקש כסף ולא קיבל, ולבסוף גם לבית לא חזר אלא מת במלחמה, והוא עדיין צעיר לימים.

והנלמד מכאן הסביר הרב מפונבז' הנה נאמר "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" הקב"ה נתן לכל אדם להשיג את מה הוא רוצה, כבר אמרו חז"ל מידה טובה מרובה ממידת פורענות, אם כך למידת פורענות, על אחת כמה וכמה שאדם משתוקק ללכת בדרך התורה מהשמים יסייעוהו.

פינת ההלכה

הרב אומר מעודה

הלכות קבלת שבת

א. אשה שבעלה הלך להתפלל ערבית של שבת בפלג המנחה קודם שקיעת החמה, אף על פי שהבעל קיבל על עצמו שבת עם הציבור מוקדם באמירת "מזמור שיר ליום השבת", אין אשתו נגזרת אחריו לעניין זה, ומותרת בעשיית מלאכה עד שתכנס השבת, ולכן אם נזכר הבעל לאחר שקיבל שבת ששכח להכין כמה הכנות לצורך שבת הכרוכות בעשיית איסורי שבת, כגון לחתוך נייר, לכבות את נורת המקרה, לכוון שעון שבת או להכניס את התקע של הפלאטה לחשמל מותר לו לומר לאשתו שתעשה זאת.

מעשה שהיה באחד ששכח להכניס את התקע של הפלאטה לשקע החשמל וכבר נכנסה השבת, ושאל אם ישנו פתרון הלכתי לאפשר את הדבר, על מנת שיוכל לסעוד את סעודות השבת בעונג כראוי?

ואכן לא רק שאסור מן התורה להכניס בשבת את התקע של הפלאטה לחשמל משום שיש שם גופי חימום, והעושה כן עובר על איסור מבעיר מן התורה, אלא אף אסור לומר לגוי לעשות כן, שהרי הכלל בהלכות איסור אמירה לגוי הוא, שאסור לומר לגוי לעשות איסורי שבת מן התורה אפילו לצורך מצוה כעונג שבת, אבל מותר לומר לגוי לעשות דבר האסור מדברי חכמים לצורך מצוה.

ולכן הפתרון הוא, שיכול לומר לגוי שיכוון שעון שבת, שבשעה שיחברו לשקע יהיה כבוי, (ולאחר מספר דקות ידלק) ולאחר שיחבר הגוי את השעון לשקע, יאמר לגוי שיחבר את התקע של הפלאטה לשקע השעון בעוד השעון כבוי, ולאחר מכן תידלק הפלאטה מאיליה על ידי השעון שבת.

וכן אם היהודי כיוון שעון שבת והכניס לתקע ביום שישי, ושכח רק לחבר את התקע של הפלאטה וכבר נכנסה השבת, אם עתה השעון במצב כבוי, מותר לומר לגוי להכניס או את התקע של הפלאטה לשקע של השעון שבת, אבל אם השעון במצב דולק, אסור לומר לגוי להכניס את תקע הפלאטה לשקע השעון, אולם מותר לומר לגוי לסובב את השעון על מנת לגרום לכיבוי, ושלאחר מכן יכניס הגוי את התקע של הפלאטה לשקע השעון בעודו כבוי, ולאחר מכן תידלק הפלאטה מאיליה על ידי השעון שבת.

הסיבה לפיתרון זה הוא, שלגרום להדלקת הפלאטה על ידי שעון השבת הוא איסור מדברי חכמים, ואף שיש במקרים הנ"ל כמה איסורי דרבנן, מותר לומר לגוי לעשות אף כמה איסורי דרבנן לצורך מצוה.

ב. כשם שאם קיבל אדם על עצמו שבת, הדין הוא שמותר לו לומר לחבירו שעדיין לא קיבל שבת שיעשה עבורו מלאכות שבת, כך גם בצאת השבת אדם שהמשיך בסעודה השלישית עד לאחר צאת הכוכבים, מותר לומר לחבירו שכבר התפלל ועשה הבדלה שיעשה עבורו מלאכות, כגון שיבשל לו דבר מאכל, ומותר לו אף ליהנות מאותה מלאכה.

ג. אם רוב הקהל בעיר קיבלו עליהם שבת מבעוד יום בבית הכנסת, המיעוט נמשך אחריהם, ואפילו אם לא היו המיעוט בבית הכנסת, ואמרו בפירוש שאין ברצונם לקבל שבת, המיעוט נמשכים בעל כרחם אחר הרוב ונאסרים בעשיית מלאכה ובשאר איסורי שבת.

ד. אם יש בעיר בתי כנסת רבים, אין אחד מבתי הכנסת נמשך אחר בית כנסת אחר, ואפילו אם רוב הקהל נמצאים בבית הכנסת האחר, אבל אם התארגנו קבוצת אנשים וקבעו מנין בביתם, בטלים ונגזרים אחר הרוב.

ה. אדם שרגיל להתפלל בבית כנסת שמתפללים ערבית של שבת קודם שקיעת החמה בפלג המנחה, ואירע לו שבאיה שבת לא התפלל עמהם, כיון שרוב העיר עדיין לא קיבלו שבת, מותר בעשיית מלאכה.

ו. מי שאיחר לתפילת מנחה בבית הכנסת והגיע לאחר שהציבור קיבלו עליהם שבת באמירת "מזמור שיר ליום השבת", אף על פי שנגזר אחריהם לענין זה שנאסר במלאכות שבת, מכל מקום לא נגזר אחריהם לענין תפילה, ולכן כיון שעדיין לא הגיע צאת הכוכבים יכול להתפלל מנחה, אבל לא יתפלל מנחה בתוך בית הכנסת, שמאחר שקיבלו הציבור שבת שם ועשאוהו קודש לא יעשנו חול אצלם על ידי תפילת מנחה של חול, ולכן יצא חוץ לבית הכנסת ויתפלל מנחה של חול, וזאת בתנאי שלא קיבל על עצמו שבת עמהם באמירת "מזמור שיר ליום השבת" או בעניית "ברוך ה' המבורך לעולם ועד" שלפני תפילת ערבית של שבת, הילכך הנכנס לבית הכנסת ועדיין לא התפלל מנחה, ומצא שהציבור עונים "ברוך ה' המבורך לעולם ועד", לא יענה עמהם, מפני שאם יענה עמהם אסור לו להתפלל מנחה של חול, ואם ענה עמהם או שאמר עמהם "מזמור שיר ליום השבת" לא יתפלל מנחה של חול כלל, אלא יתפלל פעמיים ערבית של שבת, הראשונה לשם תפילת ערבית של שבת והשנייה לשם תשלומין של מנחה.

מוסדות אור דוד שמחים להזמין את כל הקהל הרחב

להילולת אור החיים הקדוש
רבנו חיים בן עטר
 זכותו יגן עלינו

שיתקיים אי"ה ביום רביעי יד' תמוז תשע"ט (17/7/19 למנינם)
 בישיבתנו הקדושה המכבים 108 ב"ב בשעה 20:30

בהשתתפות

הרה"ג **דניאל זר** שליט"א

ראש הישיבה והמוסדות

משגיח הישיבה שליט"א

הרה"ג **ליאור גלזר** שליט"א

ורבנים חשובים

מנחה הערב
 מזוכה הרבים הגדול
 הרב שמעון
 פרץ הי"ד

את הערב
 ינעים
 הזמר הפיוטן
 שמעון משעלי
 ותזמורתו

בברכת התורה הקדושה, הנהלת המוסדות

בואו בהמוניכם לערב
 מהנה ובלתי נשכה

הכניסה לנשים
 מרה' שלוש השעות

ההילולה תועבר לנקודת
 הליון מהשעה 21:30

כיבוד
 קל!